

— Твоятъ . . . баща . . . ли е този, дете?!

— Разбира се. Нима азъ бихъ дала другиму красивото червено кржгче?

Лицето на Кромвеля се измѣнило и той казалъ развълнувано: — „О, Господи, научи ме! Ето, азъ извършихъ най-голямата жестокостъ, която може да извърши човѣкъ. Какъ да се поправи това нещастие? Какво да правя сега?

Аби най-последно изгубила търпение.

— Но пустнете го — и тя почнала да плаче. — Нали вие преди малко обещахте, че ще ме слушате!

Мила усмивка освѣтила строгото лице на Кромвеля. Като погладилъ главичката на малката Аби, той казалъ:

— Благодаря ти, Боже, че ми давашъ възможность да изпълня своето обещание. А тебе, мило дете, благодаря ти за това, че ти ми напомни за моя дългъ!

— Господа офицери, изпълнете заповѣдта на детето! Чрезъ неговитъ уста ви говоря азъ! Полковникъ, азъ ви прощавамъ, вие сте свободенъ!

